

La Lluna i l'ocell

El protagonista d'aquest conte és un satèl·lit que gira al voltant del nostre planeta Terra, és la Lluna!!!

La Lluna era molt orgullosa, tan orgullosa que es pensava que era l'única que existia en aquest món. Es deia a ella mateixa: "Sóc l'escollida, sóc l'única que viu aquí!" La Lluna no havia parlat mai amb ningú i això passava perquè, quan estava desperta, no veia res del món, ja que tot quedava a les fosques.

Just era quan ella dormia que apareixia tot l'Univers davant dels seus ulls, però ella no se n'adonava.

Un dia, quan ella dormia, un ocell despistat sortí de la Terra i va passar molt a prop seu i, sense voler, la va despertar amb el batec de les ales.

La Lluna, molt enfadada, va dir: "No pot ser! Si joestic sola al món!" L'ocell va respondre: "Sola? Mira al teu voltant i veuràs la quantitat de coses que existeixen."

Va ser aleshores que es va adonar que tan sols era un petit satèl·lit d'un gran univers tot ple d'estels, planetes i éssers vius. La Lluna mai més va tornar a pensar que estava sola al món: Va entendre que havia de ser més humil i no pensar que ella era la millor... Deixà de ser orgullosa, prepotent i es convertí en una lluna humil i feliç.

Diuen que, si ens hi fixem bé, en les nits de lluna plena, la veurem somriure perquè sap que té molt bona companyia.

FONT: Contes Infantils curts, Contes d'humilitat